

namenjen v Split, da bi vsi trije pobegnili s parnikom, pozneje pa se je rajši odločil za beg proti Avstriji, ker je menil, da bi ga avstrijske oblasti kot vojnega beguna ne izročile našim oblastvom.

Žalosten obračun med sosedoma. Dne 26. junija se je javil ljubljanski policiji 32letni kmečki sin Franc Belcijan iz Pristave pri Mengšu na Gorenjskem. Izpovedal je, da je v prepiru na travniku ubil svojega soseda Franca Lužarja. Policija je o zadevi telefonirala orožnikom v Mengš, ki so javili, da je prepir med sosedoma bil zaključen na vse obsodbe vreden res divjaški način. Belcijan je napadel 59letnega soseda Lužarja radi prejšnjih nesoglasij, ki so se obravnavala pred sodiščem, z vilami in ga je premlatil po celem telesu. Napadeni je skušal pobegniti. Napadalec je hitel za beguncem in ga je med begom prebodel z vilami skozi in skozi ter mu je še z dvema silovitima udarcema prebil lobanjo, da so izstopili možgani. Belcijana so odvedli iz Ljubljane v Mengš, kjer je bil zaslišan.

Skočil pri oknu bolnice in se ubil. Z okna bolniške sobe v prvem nadstropju kirurški oddelka v Ljubljani se je vrgel 24. junija ob štirih zjutraj v samomorilnem namenu Edmund Ošaben, 49-letni nočni čuvaj državnih železnic in družinski oče iz Ljubljane. Prestal je železniško operacijo in je zagrešil samomor zaradi bolečin in v duševni zmedenosti.

Žalostne posledice spora radi mejnika. V vasi Gorje pri Bledu sta imela spor radi mejnika na njivi posestnika Joža Kamnik in Franc Pogačar. Občina je poslala na kraj prepira komisijo. Med merjenjem je prišlo do prerekanja. Kamnik se je v prepiru tako razburil, da je prizadjal s sekuro svojemu nasprotniku dve nevarni rani. Radi krvavega dejanja se je skesal. Podal se je na njivo s sporno mejo in si je z zabodljaji v trebuh končal življenje.

Aretirana vlomilca in tata. Ljubljanska policija je predala sodišču Leopolda Podobnika z Drenovega griča in Jakoba Čimžarja iz Predoselj pri Kranju. Roki

pravice predana imata na vesti 15 večjih in manjših vlomov.

Izpred sodišča.

Uboj dveh bratov pred sodniki. Dne 19. aprila je prišlo v vinotoču posestnika Strgarja v Krčevini pri Ptuj do pretepa. Obležala sta kot žrtvi mrtva Franc in Alojz Krepek. Radi uboja se je vršila v Mariboru 24. junija obravnava proti 24letnemu Karlu Žižek iz Rogoznice in 32letnemu Martinu Maleku iz Krčevine pri Ptuj. Žižek je bil obsojen na 3 leta robije, Malek je bil radi silobrana oproščen.

Obsojen na 1 leto strogega zapora. Na cesti pri Ormožu je 17. maja zabodel z nožem 30letni mlinarski pomočnik Matija Gottwein Antona Gomboca, ki je podlel poškodbi. Gottwein je bil v Mariboru obsojen radi prekoračenja silobrana 23. junija na eno leto strogega zapora.

Pri lenivosti črevesja,

črevesnem katarju, obolenju danke, odstrani naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica zapako dolnjih organov dobro in naglo. Mnogoletne izkušnje uče, da uporaba

FRANZ-JOSEFOVE

vođe odlično regulira funkcije črevesja.

Ogl. reg. S. hr. 15.485/35

Vsak dobil po 3 let. 22letni posestnikov sin Franc Strniša iz Zg. Kostrivnice in 28letni posestnikov sin Kamenšek iz Čačje vasi sta tako obdelala 62letnega posestnika Karla Dolca iz Čačje vasi pri Rog. Slatini, da je umrl vsled poškodb. Omenjena sta bila v Celju 23. junija obsojena vsak na 3 leta robije.

10 let robije radi požiga iz maščevanja. V Celju je dajala 23. junija pred sodniki odgovor 48letna delavka Neža Kregar iz Trebče pri St. Petru pod Sv. gorami. Priznala je, da je 27. maja iz maščevanja zažgala listnjak posestniku Alojzu Kunej. Ogenj se je naglo širil ter upepelil gospodarsko poslopje Alojza Kuneja in

sosednja poslopja posestnikov Mart. Marenčiča in Franca Uršiča. Kunej ima 90 tisoč Din, Marenčič 50.000 Din in Uršič 60.000 Din škode. Posestniki niso bili zavarovani. Obtožena je bila obsojena na 10 let robije.

Obsojen radi vlomov. V Celju je dajal odgovor 26. junija 40letni brezposelni trgovski pomočnik Franc Godec. V Avstriji je bil že 15krat, pri nas pa trikrat obsojen radi tatvine. V noči od 1. na 2. maj 1931 je vlomil z neznanim tovarišem v trgovino Antona Fedrana v St. Jurju ob južni žel. Izmaknil je blaga za 15.000 Din. V času od 23. do 26. maja 1931 je vlomil v obrtno banko v Ljubljani in je odnesel iz navrtane železne blagajne Din 89.630 v dinarski in Din 6308 v tuji valuti. V noči od 3. na 4. junija istega leta je vlomil v prostore Ljudske samopomoči v Mariboru. Navrtal je železno blagajno, iz katere si je prisvojil 3660 Din, 100 avstrijskih šilingov in 1 prstan, vreden 13 tisoč Din. Pred sodniki je Godec vkljub dokazom tajil vse zločine. Obsojen je bil na 5 let robije. Po prestani kazni bo obdržan še 5 let v kazenskem zavodu.

Slovenska Krajina.

Sobota. Vsestransko se razvijamo v Soboti. To pač nič čudnega ni. Če pogledamo na razvoj drugih večjih krajev, ne moremo reči, da zastajamo, kljub temu, da je dostikrat vprašanje napredka povezano na skupnost vseh. Sicer pa o tem ne moremo govoriti, ker bi se človek ustrašil. Pri vsem tem je pa zopet na vidiku dobra stran tudi. Tako se končno lahko postavimo, da imamo Prosvetno društvo, ki je dobilo tudi novo dvorano. Ne dvomimo v napredek društva. Povezani smo med seboj z bratovsko ljubeznijo in tako upamo v boljše čase, saj nam je garancija za to g. Vojkovič Jožef, kaplan, ki kot predsednik društva skuša dvigniti v nas voljo in pogum do podviga mladih sil, kar mu bo sigurno uspelo. V novi dvorani smo že imeli tudi igro »Dva trgovca«. Pri tej kristni igri v novi dvorani smo imeli lep obisk, kar pričča, da nas upoštevajo. Tudi odbor društva nam je garancija, da bomo delali in tako

kah Abesincev, ki vodijo ljuto četniško vojno. Abesinski četniki napadajo Italijane iz zased pri belem dnevju. Manjše italijanske patrolje se sploh ne vračajo, ker jih abesinski četaši zajamejo in pobijejo.

Zveza med Addis Abebo in Desajem je že dalje časa prekinjena in jo vzdržujejo samo s pomočjo letal.

Italijani so že pozaprli mnogo cerkvenih dostojanstvenikov, ker se upirajo, da bi služili italijanski stvari in pozivali narod k pokorščini novim gospodarjem — Italijanom.

Na rasa Gukšo, ki se je koj začetku vojne predal Italijanom in biva po zasedbi Abesinije v Addis Abebi, je

odkrižava in nikoli več si ne bo upala v naš kraj in nevarnost je minila.«

»Ne verjamem. Saj je še Mirko. Ta se bo maščeval in te ne bo spustil iz klešč.«

»Ko bi mogel, da. Toda brez črnuhlje ne more nič. Danes ti še marsičesa ne razumeš, jaz ti pa tudi ne morem vsega na dolgo in široko razlagati. Ko boš malo delj časa tu in se boš nekoliko razgledal, boš vse razumel. Treba je le eno: črnuhljo proč!«

Lisjak je malo pomislil, potem je vprašal:

»Kaj mi boš dal, če se posreči?«

»Dobil boš, da boš zadovoljen.«

»Hočem pa danes že vedeti, koliko bo.«

»Hm, hm, dve sto dinarjev — je že lep denar.«

»Da, lep že, ampak malo ga je. Če ne ponudiš več, ne bo nič.«

»Torej dve sto in petdeset.«

»Še tudi ne bo nič. Za slabo plačilo slabo opravilo!«

»Vrag, koliko pa zahtevaš?«

»Najmanj pet sto dinarjev in da mi daš danes sto dinarjev na račun.«

»Naprej ne dam nič.«

»Potem tudi jaz ne obljubim nič. Ne pare nimam in človek brez denarja nima korajže kakor bi moral.«

»Saj še ne vem, če te Ravnjak vzame.«

»Če me ne, ti prinesem teh sto dinarjev nazaj; potem se bova dalje menila.«

Osojnik se je zviljal ko lisica v pasti. Na kraju se je vdal in je Lisjaku plačal sto dinarjev na račun.

»To pa si izgovorim,« je rohnal, »naj pride karkoli, nihče, najmanj pa Ravnjaki, ne smejo vedeti, da sem imel jaz kaj zraven.«

»To ti obljubim,« je rekel Lisjak, »kajti menim, da bova še večkrat eden drugega prala. In zdaj, ko so kolesa namazana, naj se zasučejo in grejo naj svojo pot! Dol v Reko pojdem pa skozi les od one strani; tako bom prišel ravno prav na Ravne, da poprosim za prenočišče.«

»To dajo vsakomur. Pojdi torej in dobro opravi!«

»Jaz že bom. Lahko noč!«

V.

Kristina in Urška sta bili pod kopiščami in sta okopavali repico. Pri tem sta klepetali, da se je beseda besede držala.

»Urška, ta naš novi hlapec, ki je za košnjo prišel, mi ni prav nič po volji,« je rekla Kristina. »Tak grd jezik ima in pogled potuhnjen. Če mu pogledaš v oči, jih kar pobesi.«

»Da, sam pa si jih vedno pase na ženskah, posebno na Pavli.«

»Pavli je strašno zoperno, da se vedno okoli nje kakor pes muli. Pravi, da ga je že prej nekda j vi-

počasni se uvrstili med druga delavna prosvetna društva. Sobota, prestolnica Slovenske krajine, sprejmi blagohotno mlade prosvetarje! — Imeli smo mladinski koncert v telovadnici tuk. gimnazije. Pel je član ljubljanske opere g. Jarc. Na klavirju ga je spremljal g. Justin. — Vlomili so v prostore sreskega sodišča nezmani zlikovci. S ponarejenimi ključki so odprli pisarne in iskali po predalih denar, toda oditi so morali s praznim žepom. Skušali so odpreti tudi glavno blagajno, toda hvala Bogu, to se jim ni posrečilo. Upanje je, da se bo zlikovce kmalu izsledilo. — Za razstavo v gimnaziji od sobote 20. junija do ponedeljka 22. junija, kjer so bile razstavljene risbe in ženska ročna dela zavodovih učencev in učenk, bilo mnogo zanimanja. V koliko v toliko je bil tudi obisk lep od strani občinstva. Učenci so pokazali veliko voljo in veselje v risanju in tudi učenke pri ročnih delih. Veseli nas, da se naša petrazredna gimnazija razvija z uspehom. To nam je najboljša garancija, da bomo imeli s časom popolno gimnazijo. — Nesreča se je dogodila dvema delavkama, zaposlenima v tvornici perila. Peljali sta se na kolesu. Ko sta zavili iz stranske ulice na Aleksandrovo cesto, jima je privozil naproti avto in je udaril v njiju, ker se mu nista mogli več izogniti. Sreča v nesreči je bila, da se jima ni nič hudega zgodilo. Odnegli sta le malenkostne poškodbe.

Turnišče. Zadnje čase smo postali bolj tihi. Pri nas ni nič posebnega novega. Šola je na koncu in učenci bodo zopet prosti. — Košnja travnikov nas veseli, ker bo letos obilo sena. Oč. šolske sestre nam hočejo nuditi kakšno veselje. S svojim neumornim delom najbolj kažejo, kako jim je napredek občinstva pri srcu, in tudi otrok, ki so jim izročeni. Tako so nam pred kratkim pripravili prav lep materinski dan s sledečim sporedom: na prostem: 1. Pozdrav in deklamacija. 2. Petje s telovadbo. 3. »Mati sonce sreče«, igra v treh slikah. 4. »Zlati križ: igra v petih dejanjih. Hvaležni smo oč. šolskem sestram za njihovo neumorno delo, ker nam tako kažejo v lepi besedi luč k prosveti.

Lendava. Odbor novoustanovljene protituberkulozne lige je sledeči: Predsednik g. dr. Bratina, sreski načelnik; podpredsednik g. Pollak, ravnatelj; tajnik g. Kostar, šef zdravstvenega odseka; odbornika: g. dr. Klar, narodni posla-

nec, in g. dr. Lipnjak, sreski zdravstveni referent; blagajnica: gđc. Klunova, sestra v Zdravstvenem domu.

Opustošenja in dve smrtni žrtvi neurja. V ponedeljek 22. VI. je divjalo hudo neurje po Prekmurju. Toča je napravila škode, ki sega v stotisoče Din. Nekaterim posestnikom je zbil celo žetev. Ljudstvo je obupano. Tudi ob avstrijski meji so imeli hudo točo, ki je oklestila vinograde. — V Rogoševcih je delala na polju ob bližanju nevihte 18 letna delavka Elizabeta Kubaš. Bežala je vedrit pod visoko drevo, v katerega je urezala strela in ubila deklino. — V Žitkovcih je presenutilo neurje na polju 45 letno posestnico Veroniko Kralj. Zbežala je v bližnjo hišico, v katero je udarilo. Strela je ubila Kraljevo, ostalim v hišici se ni zgodilo nič hudega.

Vlomilec v sodno poslopje v M. Soboti prijet. O vromu na sodišču v M. Soboti danes poročamo. Žandarmerija je izsledila vlomilca v osebi 42letnega mesarja Franca Husar iz Babincev. Njegov pomagač šofer Jožef Belec je zaenkrat pobegnil. Oba imata več vlomov na vesti.

Zločin pred 12 leti. Iz Dolnje Lendave poročajo o najdbi okostnjaka. Delavci, ki so zaposleni z razkopavanjem zemlje za novo stavbo v dr. Slavičevi ulici, so zadeli te dni naenkrat na človeško okostje. O najdbi obveščena oblast je poslala na lice mesta komisijo, ki je ugotovila sledeče: Na kraju najdbe je že poprej stala hiša in je bil mrtvi tjakaj zanešen pred pozidanjem te hiše. Najbrž ubit človek je bil potisnjen pred kakimi 20 leti v sedečem položaju v zemljo izkopano luknjo. Bogznaj, če bo uspelo orožnikom, da bi razvozljali to temno zagonetko.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Ptujska gora. V prerani grob smo spremili nadvse ljubljene g. Vinkota Horvata, pekovskega mojstra, člana upravnega odbora pekovskih mojstrov, bivšega občinskega odbornika, ustanovnega člana prostovoljne gasilske čete na Ptujski gori itd. Rajnega so spremili na zadnji poti pekovski mojstri iz Ptuja, člani domače požarne brambe in mnogo ljudstva. Domači gosp. župnik mu je spregovoril poslovljne besede, pevci pa so zapeli žalostinke. Milo je bilo gledati, ko je korakal za krsto edini sin podnarednik Vinko v Mostarju, poleg druge matere Katice. Dragi pokojnik mirno počivaj po velikem trpljenju! Preostalim naše sožalje!

Stopree pri Rogatcu. V naši bolj skriti župniji je za vedno zatisnila svoje mlie in trudne oči skrbna žena in blaga mati Marija Galun. Ker je bila skoraj 20letna naročnica »Slovenskega gospodarja«, zasluži, da se ji postavi tukaj skromen spomenik. Leta 1916, ko ji je v svetovni vojni umrl mož, si je tudi ona doma

zlomila nogo in je morala za sedem tednov v bolnišnico. Med tem časom so ostali doma sami trije otroci, od katerih je bil najstarejši star komaj 13 let. Pokojna je bila zelo usmiljena do revežev. Dostikrat je rajši sama trpela pomanjkanje, samo da ni šel siromak praznih rok od nje; več ubogih je sama oskrbovala s obleko. Bila je tudi posebna dobrotnica misijonov in vneta častilka presv. Srca Jezusovega. Povdariti je tudi treba, da je bila strogo narodnega mišljenja in je znala vsakemu kritiku narodnih ali verskih zadev njegove besede z odločnostjo pobiti in ga zavriniti. Kako so jo ljudje cenili, je pokazala mnogoštevilna udeležba pri pogrebu. Rajna zapušča žalujoče otroke, dva sinova in hčerko, ki so deloma že preskrbljeni. Na svidenje nad zvezdami!

Sv. Miklavž pri Ljubčini. Umrla je Cehnerjeva mamica. Na lep praznik Srca Jezusovega smo jo spremili ob navzočnosti dveh gospodov duhovnikov na vojniško pokopališče. Pri odpr-

dela — kje, to je pozabila — spominja pa se, da je bilo nekaj hudega.

»Kaj prida Lisjak nikoli ni bil. Ti, Kristina, ga ne poznaš, ker si šele štiri leta tukaj. Kjer so se topli ali kjer so kaj narobe napravili, je bil že Silvester zraven. Ostal ni nikjer več kakor nekaj mesecev. Kar čez noč pa je izginil in že nekaj let ni bilo več o njem čuti, dokler ga ni zdaj zaneslo k nam semle na Ravne. Postaral se je, sicer pa je ostal, kakršen je bil: nič prida.«

»Čudno se mi le zdi, da ga je Ravnjak vzela.«

»Saj ga ne bi bil, če bi mati ne bili za njega besede zastavili. Lisjak je take mile viže napel, da jim je srce čisto omehčal. Saj si sama čula, ko je tožil, da ni več mogel ostati zunaj v Polju, tako dolg čas mu je bilo po hribih in po domačih ljudeh — in zdrav da tudi ni več kakor včasih.«

»Meni se tudi smili; siromak je — ko bi le svoje grde navade opustil. Materi bo treba povedati, naj ga poučijo.«

»Kristina, ti si vse premehkega srca, tebe kmalu premoti. Temu staremu grešniku ne pomaga nič več in je škoda usmiljenja. Sicer pa ne verjamem Lisjaku ne besede tega, kar je natvezel Ravnjaku in materi.«

»Baže mu je prejšnji gospodar dal lepo spričevalo v bukvice.«

»Na tako spričevalo v bukvicah ne dam nič. Nekateri gospodarji so taki kostruni in tako brez vesti, da ti napišejo najslabšemu hlapcu lepo spričevalo, samo da se ga iznebijo in da se ga jim polznejše ni treba bati. . . Sicer pa tudi to ni gotovo, če je spričevalo pravo. Danes sem nekaj čula, da me še zdaj nos srbi.«

»Kaj, kaj, Urška?« je bila Kristina radovedna.

»Saj veš, da je zjutraj bila Jerca s svojim košem tu. Ko je videla Lisjaka in je izvedela, da je za kosca pri hiši, ji je kar kri obstala, da je bila bleda kakor zid; gledala pa je tako, kakor da so se ji oči vnele. Potem sta z materjo šle zadaj v kamro in sta se na glas dajali.«

»Ali si poslušala, Urška? Tega mati ne marajo.«

»Trepica, čemu nam je Bog pa ušesa dal, če ne, da poslušamo? Sicer pa sta tako na glas govorili, da bi si bila morala ušesa zamašiti, če ne bi bila hotela nič čuti. Da bi si morala ušesa mašiti, tega nisem dolžna. V katekizmu nič takega ne stoji.«

»Kaj pa si čula, Urška? Saj meni lahko poveš.«

»Lisjak ni služil, ampak je sedel. Ker pa še ni odsedel, ni drugače, kakor da je iz ječe ušel.«

»Ježeš Marija, ali je res?«

»Res je. Jerca trdi to za res kakor sveto pismo. In Jerca ne govori tja v en dan.«

»Kaj pa mati pravijo?«

že bil dvakrat izvršen atentat. Sploh se ne upa iz svoje palače in je zastražen od močnega italijanskega vojašk. oddelka.

Italijani so v Abesiniji kakor na sodu smodnika, ki se lahko vsak čas vname in povzroči eksplozijo. Stalo jih bo še mnogo truda, predno se bodo mogli smatrati za resnične gospodarje položaja.

Peževna doba je pričela v Abesiniji.

Za Italijanske čete so preskrbljena primerna stanovanja. Vojaštvo je dobilo deževne plašče. Temperatura je padla. Hudi nalivi bodo julija in avgusta, ko bo moral celotno obnovitveno in cestno delo počivati.

(Dalje sledi.)